

Муха Р.А.

Тернопільський національний економічний університет

Наук. кер. – проф. Гринчуцький В.І.

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНОЮ ВЛАСНІСТЮ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

Згідно з Законом України “Про управління об’єктами державної власності” управління об’єктами державної власності визначається, як здійснення Кабінетом Міністрів України та уповноваженими ним органами, іншими суб’єктами, визначеними цим законом, повноважень щодо реалізації прав держави як власника таких об’єктів, пов’язаних з володінням, користуванням і розпорядженням ними, у межах, визначених законодавством України, з метою задоволення державних та суспільних потреб [1].

Реалізацію свого права на об’єкти власності держава здійснює через функціонування системи управління державною власністю, під якою слід розуміти сукупність центральних органів законодавчої і виконавчої влади, органів управління державною власністю на місцях та об’єктах державної власності [2, с.54].

Органи виконавчої влади на місцях мають повноваження управляти лише тим майном, яке передане їм у власність або в управління.

Однією з проблем в управлінні державною власністю в Україні на даний час є те, що ще не встановлено чіткого розподілу прав та обов’язків щодо державної власності між різними інститутами центральних органів влади. Спостерігається дублювання функцій різних органів влади відносно конкретних об’єктів державної власності [2, с.54].

На сучасному етапі суспільного розвитку у системі управління державною власністю виділяють певні рівні. Виділяють загальнодержавний, регіональний, галузевий і рівень підприємства.

Специфічність регіонального рівня управління у тому, що на території певного регіону перебувають об'єкти різних форм власності, спеціалізації, рівнів управління, і функціонує безліч органів управління, дії яких не завжди скоординовані між собою, у зв'язку з цим створюється загроза руйнування певного регіонального устрою, взаємозв'язків, господарства регіону. Усі об'єкти, незалежно від форми власності, взаємозалежні, тому організаційна структура в регіоні має відповідати принципу системності. Саме тому виникає необхідність правильного та раціонального управління суб'єктами господарювання, а в нашому випадку – державною власністю на регіональному рівні.

Для врегулювання цих питань необхідно вжити низку заходів:

- державні і муніципальні власники майна мають делегувати регіональним органам більш широкі повноваження з керування об'єктами власності, наприклад, тими підприємствами державної власності, які на регіональному ринку домінують або впливають на ефективність розвитку економіки регіону;

- необхідно наділити органи влади для виконання своїх функцій повноваженнями з підтримки підприємництва і становлення ринкових відносин. Це дасть їм змогу формувати і розміщувати замовлення на підприємствах, що є регіональною власністю, сприяти ресурсному забезпеченню цих підприємств;

- потрібно підсилити контрольні-заборонні заходи (інспектування, економічні та адміністративні санкції);

- важливо здійснювати безпосереднє управління державною власністю;

- потрібно розширити аналітичні функції та створити інформаційні служби з обробки і надання інформації про прогнозовані потреби населення в різних товарах, ступінь задоволення попиту;

- важливо формувати і реалізовувати регіональну науково-технічну політику, а також підготовку кадрів для управління на регіональному рівні [3, с.81].

На даний час відсутня нормативно-правова база, яка б врегулювала процеси управління на регіональному рівні. Участь державних органів в управлінні державною власністю має суттєві недоліки, що спричинені недосконалою, а іноді й суперечливою нормативною базою.

Для врегулювання системи управління державною власністю на регіональному рівні, необхідно:

- побудувати таку систему організаційної структури управління в регіоні, щоб об'єкти якими керують на його території, розвивалися комплексно у певній взаємодії;

- необхідно враховувати значущість об'єктів для регіону при побудові власності загальнодержавного рівня;

- вдосконалити практику розмежування власності за рівнями управління, оскільки дана методика не дає змогу вирішувати комплекс соціально-економічних завдань регіону [3, с.82];

- сприяти розвитку інститутів державного представництва в регіоні, а також створенню дійових інститутів аналізу та контролю діяльності суб'єктів на регіональному рівні;

- впроваджувати проекти інноваційного розвитку регіону [4, с.30];

- вдосконалити чинну нормативно-правову базу, з урахуванням особливостей процесів управління на регіональному рівні.

Література

1. Про управління об'єктами державної власності: Закон України від 21.09.2006 №185-V // zakon1.rada.gov.ua
2. Шкільняк М.М. Управління державною власністю: теоретична концептуалізація та практичні аспекти. – Тернопіль : Фірма «Синтез-Поліграф», 2004. – 319 с.
3. Корецький М. Рівні управління державною власністю // Вісник Української Академії державного управління при президентові України. – 2002. - №3. – С. 78-87.
4. Чечетов М., Жадан І. Концептуальні засади управління об'єктами державної власності // Економіка України. – 2005. - №3. – С. 20-31.